

Spaar het meisje

Eerder verschenen van dezelfde auteur:

De leugenaar

Verdwenen

Lisa Gardner

SPAAR
HET MEISJE

the house of books

Oorspronkelijke titel

Live to Tell

Uitgave

Bantam Books, New York

Copyright © 2010 by Lisa Gardner, Inc.

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Ralph van der Aa

Vertaling liedje hoofdstuk 22 Gerda Baardman & Marjo Heezius

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagillustratie

Getty Images/D. Sharon Pruitt Pink Sherbet Photography

Foto auteur

© Gasper Tringale

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel Best

ISBN 978 90 443 3115 8

D/2011/8899/103

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Danielle

Ik kan me niet veel meer van die avond herinneren. In het begin denk je dat je het nooit zult vergeten. Maar tijd is iets vaags, zeker voor een kind. En elk jaar verdwenen er meer details uit mijn geheugen. Dokter Frank verzekerde me dat dat een verwerkingsmechanisme was. Het was een natuurlijk proces dat er op wees dat mijn psyche zich herstelde. Niks om je schuldig over te voelen.

Maar natuurlijk voel ik me wel schuldig.

Ik weet nog dat ik wakker werd van een gil, misschien van mijn moeder, maar volgens het politierapport was het waarschijnlijk mijn zus geweest. Het was donker in mijn kamer. Ik was gedesoriënteerd en kon niks zien. Maar ik rook wel iets. Dat is me na al die jaren het meest bijgebleven. Een rokerige geur die door de gang zweefde en waarvan ik dacht dat die door vuur werd veroorzaakt, maar die in werkelijkheid de geur van cordiet was.

Meer geluiden. Dingen die ik wel kon horen maar niet kon zien: dreunende voetstappen, het gebons van een lichaam dat van de trap viel. Daarna de galmende stem van mijn vader die voor mijn slaapkamerdeur stond.

‘O Danny, mijn mooie, mooie meisje.’

De deur ging open. Een rechthoek van fel licht in een zwart vlak. De schaduw van mijn vader die dreigend in de deuropening verscheen.

‘Danny, mijn meisje,’ zong hij, nog steeds opgewekt. *‘Danny, mijn mooie, mooie meisje.’*

Toen zette hij het pistool tegen zijn voorhoofd en haalde de trekker over.

Ik weet niet goed wat er daarna gebeurde. Kwam ik uit bed? Belde ik het alarmnummer? Probeerde ik mijn moeder weer tot leven te wekken, of probeerde ik misschien het bloed te stelpen dat uit het verbrijzelde hoofd van mijn zus gutste, of uit het zwaar gehavende lichaam van mijn broer?

Ik herinner me dat er een andere man mijn kamer binnen kwam lopen. Op sussende toon zei hij tegen me dat alles goed was, dat er niets meer kon gebeuren. Hij tilde me op en nam me in zijn armen, ook al was ik al negen en te groot om als een klein kind behandeld te worden. Hij zei dat ik mijn ogen dicht moest doen. Hij zei dat ik niet moest kijken.

Ik knikte tegen zijn schouder maar hield mijn ogen natuurlijk open.

Ik móést kijken. Ik moest het in me opnemen. Ik moest het me herinneren. Dat is je plicht als enige overlevende.

Volgens het politierapport was mijn vader die avond dronken. Hij had minstens één fles whisky achter de kiezen voordat hij zijn pistool laadde. Een week eerder was hij zijn baan bij de politie kwijtgeraakt nadat hij tot twee keer toe een waarschuwing had gekregen omdat hij in beschonken toestand op het werk was verschenen. Sheriff Wayne, de man die me het huis uit droeg, had gehoopt dat het ontslag mijn vader tot inkeer zou brengen, dat hij zich misschien zou aanmelden bij de Anonieme Alcoholisten. Kennelijk had mijn vader andere plannen.

Hij begon in de slaapkamer van mijn ouders, waar hij mijn moeder naast het bed neerschoot. Toen was mijn dertienjarige zus aan de beurt, die haar hoofd om de deur van haar kamer stak, waarschijnlijk om te zien wat er aan de hand was. Ook mijn elfjarige broer kwam de gang in lopen. Hij probeerde te vluchten, maar mijn vader schoot hem in zijn rug en hij viel van de trap. Mijn vader had hem niet vol geraakt en het duurde een tijdje voordat Johnny dood was.

Dat laatste kan ik me natuurlijk niet herinneren, maar op mijn achttiende verjaardag heb ik het officiële rapport gelezen.

Ik was op zoek naar een antwoord dat ik nooit heb gevonden.

Mijn vader bracht het hele gezin om, behalve mij. Wilde dat zeggen dat hij het meest van mij hield of dat hij mij het meest haatte?

‘Wat denk jij?’ vroeg dokter Frank altijd.

Wat ik denk? Dat dit het verhaal van mijn leven is.

Ik wou dat ik je kon vertellen welke kleur ogen mijn moeder had. Waarschijnlijk waren ze blauw, want na de dood van de rest van het gezin ben ik bij mijn tante Helen gaan wonen, de zus van mijn moeder. Zij heeft blauwe ogen, en te oordelen naar de foto’s die ik nog bezit, leken mijn moeder en zij als twee druppels water op elkaar.

Maar dat is juist het probleem. Mijn tante lijkt zó op mijn moeder dat ze in de loop der jaren mijn moeder is geworden. Ik zie de ogen van tante Helen voor me. Ik hoor haar stem. Het zijn haar handen die me ’s avonds instoppen. En dat doet heel veel pijn, want ik wil mijn moeder terug. Maar zij is er niet meer; mijn verraderlijke geheugen heeft haar nog definitiever van het leven beroofd dan mijn vader heeft gedaan. Daarom wilde ik per se de politierapporten en de foto’s van de plaats delict bekijken, en nu is het enige beeld dat ik nog van mijn moeder heb een merkwaardig slap gezicht dat in de camera staart, met midden in haar voorhoofd een gat.

Ik heb foto’s waarop ik met Natalie en Johnny op een veranda zit, met onze armen om elkaar heen geslagen. We zien er heel gelukkig uit, maar ik weet niet meer of mijn broer en zus me vaak plaagden en of ze me wel accepteerden. Hebben ze ooit vermoed dat ze op een avond zouden sterven terwijl ik in leven zou blijven? Hebben ze zich op die zonovergoten middag ooit voorgesteld dat geen van hun dromen ooit werkelijkheid zou worden?

‘Het schuldgevoel van de overlevende, weet je nog?’ zei dokter Frank vriendelijk. ‘Niets van dit alles is jouw schuld.’

Het verhaal van mijn leven.

Tante Helen was heel goed voor me. Ze was in de veertig en had geen kinderen. Mijn tante was bedrijfsjuriste en toen ik bij haar kwam wonen leefde ze voor haar werk. Ze had een appartement met één slaapkamer in het centrum van Boston, dus sliep ik het eerste jaar op de bank. Dat kon me niets schelen, want dat eerste jaar kon ik toch

nooit slapen. We bleven tot 's avonds laat wakker en keken samen herhalingen van *I Love Lucy*, terwijl we probeerden niet te denken aan wat er vorige week, en vervolgens vorige maand, en vervolgens vorig jaar was gebeurd.

Het is een soort aftellen, alleen kom je nooit dichterbij een bestemming. Elke dag is net zo klote als de vorige. Je gaat gewoon accepteren dat je je altijd klote voelt.

Tante Helen was degene die dokter Frank voor me vond. Ze deed me op een speciale school met kleine klassen, zodat ik voortdurend onder toezicht stond en veel een op een begeleiding kreeg. De eerste twee jaar kon ik niet lezen. Ik kon geen brieven schrijven en ik wist niet meer hoe ik moest tellen. Elke dag stond ik op, en dat kostte me zoveel energie dat ik verder nauwelijks tot iets in staat was. Ik sloot geen vriendschappen. Ik maakte geen oogcontact met de leraren.

Dag in dag uit zat ik mijn uiterste best te doen om me elk detail te herinneren: de ogen van mijn moeder, de gil van mijn zus, de maffe grijns van mijn broer, en ik had in mijn hoofd geen ruimte voor andere dingen.

Op een dag liep ik over straat en zag ik een man die zich vooroverboog om zijn tweejarige dochtertje een zoen op haar hoofd te geven. Zomaar een moment van vaderlijke tederheid. Zijn dochter keek naar hem op en op haar ronde gezichtje verscheen een stralende lach.

En mijn hart brak.

Ik begon te huilen. Snikkend en verward liep ik door de straten van Boston naar het appartement van mijn tante. Toen zij vier uur later thuiskwam zat ik op de leren bank nog steeds te huilen. Ze kwam naast me zitten. Een hele week lang huilden we samen op de bank, terwijl op de achtergrond *Gilligan's Island* opstond.

'Die gore klootzak,' zei ze toen we eindelijk waren uitgehuild. 'Die vieze gore klootzak.'

En ik vroeg me af of ze mijn vader haatte omdat hij haar zus had afgeslacht of omdat hij haar met een ongewenst kind had opgezadeld.

Het verhaal van mijn leven.

Ik overleefde het. En ook al denk ik er niet altijd aan, ik leef, en dat is de ultieme verantwoordelijkheid van de overlevende.

Ik groeide op. Ik volgde een opleiding. Ik werd verpleegkundige in de kinderpsychiatrie. Nu breng ik mijn dagen door op een gesloten afdeling kinderpsychiatrie in Boston, waar ik werk met die jongen van zes die nu al stemmen hoort, met dat meisje van acht dat zichzelf toetakelt, met die grote broer van twaalf die nooit ofte nimmer alleen mag worden gelaten met zijn jongere broer en zus.

Onze instelling biedt acute zorg. We maken deze kinderen niet beter. We stabiliseren ze door ze in te stellen op de juiste medicatie, door een zorgzame omgeving te bieden en alle trucs te gebruiken die we maar kunnen bedenken. Vervolgens observeren we. We proberen erachter te komen wat elk kind afzonderlijk beweegt en schrijven adviezen voor de volgende deskundigen die deze kinderen uiteindelijk zullen behandelen, of dat nu gedurende een klinische opname gebeurt, in een meer permanente woonvorm of via thuisbegeleiding.

Bij sommige kinderen is duidelijk vooruitgang zichtbaar. Zij weten alsnog het beste uit zichzelf te halen, wat een triomf betekent, hoe je het ook bekijkt. Andere kinderen maken een einde aan hun leven. Weer andere slaan aan het moorden. Over hen gaat die kop die je in de krant ziet staan: verwarde tiener opent vuur; oudste zoon slacht heel gezin af. En mensen gaan dood, of ze er nu iets mee te maken hadden of niet.

Ik weet wat je denkt: dat ik dit werk ben gaan doen om ontspoorde kinderen als mezelf te redden. Of misschien heb je een nog heroïscher beeld van me en denk je dat ik voor dit werk heb gekozen om tragedies te voorkomen als die waardoor ons gezin werd getroffen.

Ik begrijp waarom je dat denkt.

Maar je kent me nog niet.

DONDERDAG

I

Op donderdagavond had brigadier-rechercheur D.D. Warren een afspraakje. Het was niet het vreselijkste afspraakje dat ze ooit had gehad. Het was ook niet het leukste afspraakje dat ze ooit had gehad. Wel was het het eerste afspraakje sinds tijden, dus als Chip, de accountant, geen complete loser zou blijken te zijn, zou ze hem mee naar huis nemen voor een pittige sessie creatief boekhouden.

Tot dusver had ze al een half brood in olijfolie gedoopt en een halve medium gebakken koe achter de kiezen. Chip had het weten op te brengen om niets te zeggen over de enorme biefstuk op haar bord waar de rode vleessappen uit lekten, en ook niet over haar behoefte dat sap met het zoveelste stuk brood van haar bord te deppen. De meeste mannen werden door haar eetlust van hun stuk gebracht. Zij moesten zo nodig ongemakkelijke grappen maken over haar vermogen het ene bord na het andere leeg te eten. En vervolgens moest altijd de nog ongemakkelijker grap worden gemaakt dat het aan haar meisjesachtige figuur echt niet af te zien was.

Nou goed, ze had de eetlust van een sumoworstelaar en de bouw van een fotomodel. God nog aan toe, ze was bijna veertig – ze was zich heus wel bewust van haar bizarre stofwisseling. Daar hoefde ze echt niet op gewezen te worden door een of andere kantoorslaaf. Eten was haar passie, vooral omdat haar baan bij de afdeling Moordzaken van de Bostonse politie weinig ruimte liet voor seks.

Ze maakte korte metten met de biefstuk en stortte zich op de ge-

pofte aardappel. Chip was forensisch accountant. Ze waren met elkaar in contact gebracht door de vrouw van een vriend van iemand van de eenheid. Nee, D.D. kon er zelf ook geen touw aan vastknopen. Maar hier zat ze dan, aan een tafeltje in het Hilltop Steakhouse, en Chip kon er absoluut mee door. Hij was wat gezet rond zijn middel en begon bij zijn kruin een beetje kaal te worden, maar hij was grappig. D.D. vond grappige mannen leuk. En als hij lachte verschenen er rimpels bij zijn ooghoeken. Daar viel ze voor.

Ze had vlees en aardappels als hoofdgerecht, en als alles goed ging kreeg ze Chip als toetje.

En dus ging haar pieper af. Natúúrljik.

Ze keek kwaad naar het ding en schoof het naar de achterkant van haar broeksband, alsof dat iets uitmaakte.

‘Wat was dat?’ vroeg Chip.

‘Mijn vaste voorbehoedsmiddel,’ mompelde ze.

Chip werd rood tot aan de wortels van zijn dunner wordende bruine haar, maar meteen daarna grijsde hij met zoveel zelfspot dat ze week werd in haar knieën.

Godverdomme, als dit geen bloedbad is geef ik er mooi mijn avond niet voor op, dacht D.D.

Maar toen las ze het bericht en had ze spijt van die gedachte.

Chip, de grappige accountant, gaf haar een zoen op haar wang.

Toen ging brigadier-rechercheur D.D. Warren ervandoor.

D.D. was nu bijna twaalf jaar rechercheur bij de Bostonse politie. Aanvankelijk had ze zich beziggehouden met dodelijke verkeersongelukken en drugsgerelateerde moorden, en vervolgens had ze zich mogen bezighouden met grote zaken die veel aandacht van de media kregen, zoals de ontdekking van zes gemummificeerde lijken in een ondergronds vertrek, en kortgeleden de verdwijning van een knappe schooljuf uit South Boston. Haar bazen zagen haar graag voor de camera verschijnen. Niemand die de boel beter kon afleiden dan een knappe blonde rechercheur.

D.D. vond het prima. Stress had een stimulerende uitwerking op haar. Ze genoot nog meer van een zaak onder hoogspanning dan van een buffet waarbij je zoveel kon eten als je wilde. De enige schaduw-

zijde was de prijs die ze in haar persoonlijke leven moest betalen. Als brigadier van de afdeling Moordzaken stond D.D. aan het hoofd van een driekoppig team. Het kwam meer dan eens voor dat ze de hele dag aanwijzingen natrokken, informanten ondervroegen of nog eens bij een plaats delict gingen kijken. Vervolgens brachten ze het grootste deel van de avond door met het uitschrijven van de vraaggelijken, van beëdigde verklaringen en/of van aanvragen voor arrestatie- of huiszoekingsbevelen. Daarnaast waren alle teams om beurten ‘aan dek’, wat inhield dat zij zich als eersten bezighielden met een nieuwe zaak. Zo zaten ze gevangen in een maalstroom van zaken met de hoogste prioriteit, oude zaken die nog niet waren opgelost en per week minstens een of twee nieuwe zaken.

D.D. sliep weinig. En had weinig afspraakjes. En deed naast haar werk sowieso weinig. Dat had ze prima gevonden tot vorig jaar, toen ze 38 was geworden en met lede ogen had moeten toezien dat haar ex was getrouwd en een gezin had gesticht. Plotseling was de harde, onverschrokken brigadier die leefde voor haar werk, damesbladen en, nóg erger, bruidstijdschriften gaan uitpluizen. Op een dag kocht ze een blad voor jonge ouders. Niets was zo deprimerend als een bijna veertigjarige, alleenstaande, kinderloze rechercheur van de afdeling Moordzaken die in haar flat in North End in haar eentje een nummer van *Parenting* zat te lezen.

Vooraf omdat ze zich realiseerde dat sommige artikelen over de omgang met peuters net zo goed over het leiden van haar team hadden kunnen gaan.

Ze had de tijdschriften bij het oud papier gegooid en zich heilig voorgenomen een vriend te zoeken. En zo was ze in contact gekomen met Chip – de arme Chip, die bijna aan zijn trekken was gekomen – en nu was ze op weg naar Dorchester. Het was niet eens de beurt van haar team om ‘aan dek’ te zijn, maar het was een *red ball*-bericht geweest, wat inhield dat er iets was gebeurd wat zo groot en ernstig was dat iedereen werd opgetrommeld.

D.D. ging de I93 af en reed vervolgens door een doolhof van straten naar de arbeidersbuurt. Bij de politie van Boston was Dorchester berucht om drugs, schietpartijen en ruige buurtfeestjes, die weer tot nóg meer drugs en schietpartijen leidden. Er was een speciaal tele-

foonnummer geopend waar geluidshinder kon worden gemeld en er was een speciale ‘feestwagen’ in het leven geroepen die in de week-ends in de buurt patrouilleerde. Vijfhonderd telefonische tips en vele preventieve arrestaties later viel er in Dorchester eindelijk een afname van het aantal moorden, verkrachtingen, mishandelingen en bedreigingen te noteren. Daar stond tegenover dat het aantal inbraken enorm gestegen was. Wie het kon verklaren mocht het zeggen.

Met hulp van haar navigatiesysteem reed D.D. ten slotte een aardige, vrij brede straat met kleine grasveldjes in. Aan weerszijden van de weg stonden dicht op elkaar huizen van drie verdiepingen, waarvan de meeste aan de voorkant een grote veranda hadden. Hier en daar zag D.D. zelfs een torentje.

In de meeste huizen waren door de jaren heen steeds meer mensen komen wonen, en sommige waren opgesplitst in wel zes of acht woon-eenheden. De buurt oogde nog steeds aantrekkelijk, met netjes gemaaide gazonnen en pas geschilderde balustraden van veranda’s. D.D. kwam tot de conclusie dat dit een van de betere delen van Dorchester was, wat haar alleen maar nieuwsgieriger maakte.

Ze zag een paar Crown Vics staan en remde af om te parkeren. Het was donderdagavond halfnegen, en de augustuszon begon net een beetje te zakken. Ze herkende meteen de witte ambulance en het mobiele forensisch laboratorium. De voertuigen werden zoals gebruikelijk omgeven door televisiewagens en nieuwsgierige buurtbewoners.

Toen ze het adres had gezien waar ze heen moest, was ze er eerst van uitgegaan dat het om een drugszaak ging. Waarschijnlijk een criminele afrekening, en een ernstige ook, aangezien de hoofdcommissaris alle achttien rechercheurs had laten aanrukken. Er waren vast ook onschuldige slachtoffers gevallen. Misschien een omaatje dat buiten op haar veranda had gezeten, of kinderen die op straat speelden. Die dingen gebeurden, en nee, je wende er nooit aan. Maar dit was Boston, dus handelde je als rechercheur dit soort zaken af.

Terwijl ze uit haar auto stapte, haar politiepenning aan de broeksband van haar strakke zwarte spijkerbroek vastmaakte en een witte blouse aantrok om haar decolleté te bedekken, dat tijdens haar afspraakje goed zichtbaar was geweest, dacht ze: dit gaat niet om drugs.

Ze had het gevoel dat er iets ernstigers aan de hand was. Ze trok een trainingsjasje aan over haar revolver en ging naar de leeuwenkuil.

D.D. wurmde zich een weg door een groep opdringerige volwassenen en nieuwsgierige kinderen. Ze probeerde gefocust te blijven, maar toch ving ze uitspraken op als ‘... meerdere schoten,’ ‘... hoorde iemand gillen als een speenvarken,’ ‘... zag haar een uur geleden nog boodschappen uitladen.’

‘Pardon, politie. Ga eens opzij, maatje.’ Ze was door de menigte heen en dook onder het gele lint door waarmee een deel van het trottoir was afgezet. Uiteindelijk arriveerde ze bij het epicentrum van de chaotische plaats delict.

Het huis waar ze voor stond was grijs geschilderd, had drie verdiepingen en een protserige veranda met brede pilaren. De dubbele voordeur stond wagenwijd open, zodat alle politiemensen en de metalen brancard van de ambulancedienst er makkelijker door konden.

D.D. zag dat er in de erkers aan weerszijden van de ingang vitrage hing. Op de veranda wapperde niet alleen de Amerikaanse vlag maar stonden ook vier fleurige potten met rode geraniums en een stuk of zes blauwe klapstoelen. Op een uithangbordje waren nog meer rode geraniums geschilderd en stond in felgele letters WELKOM.

O ja, er was vast en zeker iets ergers gebeurd dan drugsdealers die met wapens hadden gezwaaid.

D.D. zuchtte, trok een professioneel gezicht en liep naar de geüniformeerde agent die onder aan de trap voor het huis stond. Ze dreunde haar naam en badgenummer op. De agent noteerde op zijn beurt de gegevens in het dossier en knikte naar de bak bij zijn voeten.

Gehoorzaam viste D.D. er een paar overschoenen en een haarnetje uit. Om zo’n plaats delict ging het dus.

Langzaam liep ze de treden van de veranda op, waarbij ze ervoor zorgde dat ze aan één kant bleef lopen. De treden leken kortgeleden te zijn geschilderd en hadden een lichtgrijze kleur die goed paste bij de rest van het huis. De veranda was knus en goed onderhouden. Hij was zo schoon dat D.D. vermoedde dat hij onlangs nog was aangeveegd. Misschien had een gezinslid dat even gedaan na het uitladen van de boodschappen.

De veranda had beter vies kunnen zijn en onder het stof hebben

kunnen zitten. Dan waren er misschien voetafdrukken zichtbaar geweest die hadden kunnen helpen bij het opsporen van de persoon die op zijn geweten had wat D.D. binnen zou aantreffen.

Voor de deur zuchtte ze nog een keer diep en ze ademde de geur van zaagsel en opdrogend bloed in. Ze hoorde een journalist om een verklaring roepen. Ze hoorde het klikken van een camera, het bulderende geronk van een pershelikopter en overal om zich heen geroezemoes. Publiek dat zich stond te vergapen achter haar, rechercheurs voor haar en verslaggevers boven haar.

Chaos: luidruchtig, stinkend, overweldigend.

Het was nu aan haar om alles goed te maken.

Ze ging aan de slag.

2

Victoria

‘Ik heb dorst,’ zegt hij.

‘Wat wil je hebben?’ vraag ik.

‘Breng gewoon wat, mens, anders ram ik je op je bek.’

Hij klinkt niet eens boos. Zo gaat het vaak. Soms barst de storm heel plotseling los. Het ene moment zit hij televisie te kijken, het volgende sloopt hij de huiskamer. Andere keren balanceert hij op het randje. Als je het juiste doet of zegt keert de rust terug. Maar als je iets verkeerd doet of zegt...

Ik sta op van de bank. Het is donderdagavond, een afgrijselijk hete en vochtige augustusavond in Boston. Echt zo’n avond om door te brengen op het strand of in een reuzenzwembad, maar dat zijn voor ons natuurlijk geen opties. Wij hebben de hele middag thuis History Channel zitten kijken terwijl we ons in de koelte van de airconditioning wentelden. Ik had gehoopt dat een rustige avond hem zou kalmeren, maar nu begin ik dat te betwijfelen.

In de keuken probeer ik te bedenken wat ik het beste kan doen. Iets te drinken halen brengt talloze valkuilen met zich mee. Ten eerste moet ik raden wat hij wil hebben. Vervolgens moet ik het juiste glas of de juiste beker kiezen. Om nog maar te zwijgen over wel of geen ijs, wel of geen rietje, een servetje of een onderzetter.

Vroeger zou ik hebben geweigerd als hij me op zo’n agressieve manier iets had gevraagd. Ik zou hebben geëist dat hij het vriendelijker zou vragen. Ik zou hem duidelijk hebben gemaakt dat ik niet

zijn sloofje ben en dat hij me met meer respect moet behandelen.

Maar zo gaan die dingen. Niet van de ene op de andere dag, maar geleidelijk aan, beetje bij beetje, met elke keuze die je maakt. Er zijn delen van jezelf die je nooit meer terugkrijgt als je ze eenmaal hebt weggegeven.

Ik kies voor de blauwe beker, de laatste tijd een favoriet van hem, en kraanwater – dat geeft minder troep als hij de inhoud van de beker vroeg of laat onvermijdelijk in mijn gezicht gooit. Mijn handen trillen nu al. Ik haal een paar keer diep adem om mezelf te kalmeren. *Hij is nog niet over het randje. Bedenk dat hij nog niet over het randje is.*

Ik loop met de beker naar de huiskamer en zet die op de glazen koffietafel terwijl ik hem van onder mijn halfdichte oogleden door observeer. Als zijn voeten plat op de grond blijven, zal ik doorgaan met hem tevredenstellen. Maar als hij nu al zenuwachtige bewegingen maakt, bijvoorbeeld door met een voet te tikken of met zijn schouder te rollen op de manier die vaak een voorbode is van een onverwachte, harde vuistslag, dan zet ik het op een lopen. Dan ren ik de gang door, pak de Lorazepam en stop een tablet in zijn mond.

Geloof me, er zijn echt delen van jezelf die je nooit meer terugkrijgt als je ze eenmaal hebt weggegeven.

Hij pakt de beker, met zijn voeten naast elkaar op de grond en met ontspannen schouders. Hij neemt een klein slokje, proeft even...

En zet de beker weer terug.

Ik begin net weer adem te halen als hij de plastic beker vastpakt en hard tegen de zijkant van mijn hoofd gooit.

Ik sta te wankelen op mijn benen, niet zozeer door de kracht waarmee ik ben geraakt als wel van de schrik.

‘Wat is dit, godverdomme?’ gilt hij, op een paar centimeter afstand van mijn kletsnatte gezicht. ‘Wat is dit, godverdomme?’

‘Water,’ antwoord ik verdwaasd.

Hij haalt opnieuw naar me uit, er gaat weer water over de bank, en dan zijn we allebei aan het rennen: ik om bij het medicijnkastje in de wc op de benedenverdieping te komen, hij vastbesloten om me tegen de grond te werken, zodat hij mijn hoofd tegen de hardhouten vloer kan beuken of zijn handen om mijn keel kan leggen.

Op de drempel van de televisiekamer weet hij mijn enkel vast te

grijpen. Ik kom hard op mijn rechterknie terecht en schop in een reflex naar achteren. Hij brult het uit van frustratie wanneer ik me losruk en vier stappen verder ren.

Hij valt me van opzij aan en ramt me keihard tegen de lambrisering. Mijn ribben slaan met een enorme klap tegen de stootrand.

‘TEEF! Teef, teef, teef.’

‘Alsjeblieft,’ fluister ik, al heb ik geen idee waarom. Misschien omdat je toch íéts moet zeggen. ‘Alsjeblieft, alsjeblieft.’

Hij pakt me bij mijn pols en knijpt zo hard dat ik de botjes tegen elkaar voel knarsen.

‘Alsjeblieft, lieverd,’ fluister ik opnieuw, terwijl ik me tot het uiterste inspan om kalm te blijven en geruststellend te klinken. ‘Laat me alsjeblieft los, schatje. Je doet me pijn.’

Maar hij laat niet los. Ik heb hem verkeerd ingeschat, ik heb de aanwijzingen over het hoofd gezien, en nu bevindt hij zich op die donkere plek. Ik kan zeggen of doen wat ik wil, het maakt niet uit. Hij is een wild dier dat iemand pijn moet doen.

En zoals zo vaak op dit soort momenten bedenk ik dat ik nog steeds van hem hou. Dat ik zoveel van hem hou dat mijn hart breekt, meer dan welke rib ook, en dat ik nu, zelfs nu nog, voorzichtig moet zijn. Ik wil hem geen pijn doen.

Maar het volgende moment haal ik uit met mijn voet en raak ik hem vol tegen zijn knieschijf. Hij valt en ik weet mijn hand los te wringen. Ik ren zo hard als ik kan naar de wc, open met trillende handen het medicijnkastje en gooi alles overhoop om het oranje medicijnpotje te vinden.

‘Ik maak je af!’ brult hij in de gang. ‘Ik steek je helemaal lek. Ik trek je kop van je romp. Ik vreet je hart op en laat je helemaal doodbloeden. Ik maak je af, ik maak je af, ik maak je af.’

Dan hoor ik het geluid dat ik niet wil horen: het geluid van zijn blote voeten die door de gang rennen, in de richting van de keuken.

Lorazepam, Lorazepam, Lorazepam. Godverdomme, waar is de Lorazepam?

Ik stoot met de zijkant van mijn hand tegen het potje. Het valt op de vloer en rolt over de tegels.

Ik hoor hem weer gillen. Het is een gil van pure woede, en ik weet

dat hij zojuist heeft ontdekt dat ik de keukenmessen heb verstopt. Dat heb ik twee weken geleden gedaan, midden in de nacht, toen hij sliep. Je moet een stap vóór blijven. Dat moet.

De Lorazepam is achter de toiletpot gerold. Mijn vingers trillen te erg, ik kan het potje niet naar me toe halen. Nu hoor ik een enorm kabaal – kersenhouten kastdeurtjes die met grof geweld worden opengegooid, kopjes, borden en schalen die op de geïmporteerde Italiaanse vloertegels worden gesmeten. Ik ben jaren geleden volledig overgestapt op melamine en plastic, en dat maakt hem alleen nog maar kwader. Hij móét de keuken vernielen, dat doet hij elke keer, ook al gaat hij alleen nog maar meer over de rooie omdat hij maar weinig schade kan aanrichten.

Opnieuw een harde klap, gevolgd door stilte. Het dringt tot me door dat ik mijn adem inhoud. Dan buig ik me over de toiletpot om dat vervloekte potje te pakken te krijgen. De stilte houdt aan en maakt me nerveuzer dan de vernielingen.

Wat is hij aan het doen? Wat heeft hij ontdekt? Wat heb ik over het hoofd gezien?

Verdomme, ik moet nú de Lorazepam hebben.

Ik dwing mezelf om adem te halen en mijn zenuwen weer onder controle te krijgen. Een handdoek, dat is het. Ik rol een handdoek op en veeg er het potje mee achter de wc vandaan. Hebbes.

Met de tranquillizers in mijn hand geklemd sluip ik door de gang van het huis, waar een doodse stilte heerst. Ik ben doodsbang voor wat ik zal aantreffen.

Eén stap. Twee, drie, vier...

Ik nader het einde van de gang. Ik kijk achter de stervende ficus in de hoek en loop dan op mijn tenen de televisiekamer in, terwijl ik op mijn hoede ben voor plekken waar hij in een hinderlaag kan liggen – achter de L-vormige sofa bijvoorbeeld, of naast het vernielde homeentertainmentssystem, of achter de gescheurde zijden gordijnen.

Wat heb ik over het hoofd gezien? Waar heb ik niet aan gedacht en welke prijs ga ik daarvoor betalen?

Er schieten allerlei beelden van andere keren door mijn hoofd. Bijvoorbeeld die keer dat hij opeens uit de voorraadkast tevoorschijn sprong met een houten spatel en twee van mijn ribben brak voordat

ik weg wist te komen. Of die eerste keer dat hij met een hakmes in mijn arm probeerde te snijden maar in zijn drift zijn eigen dijbeen openhaalde. Ik was bang dat hij een slagader had geraakt en dood zou bloeden als ik vluchtte, dus bleef ik bij hem, en uiteindelijk wist ik het mes uit zijn hand te wrikken. Ik troostte hem terwijl hij hilde van de pijn en het bloed van onze wonden in het Perzische tapijt trok dat midden in ons mooie entreehalletje lag.

Ik kan nu niet aan deze dingen denken. Ik moet me blijven concentreren. Ik moet hem vinden. Hem kalmeren. Hem zijn medicijn geven.

Stapje voor stapje sluip ik door de televisiekamer in de richting van de eetkamer. Ik maak gebruik van alle donkere hoeken en ben gespist op geluiden achter me. De keuken loopt over in de hal, zodat hij me gemakkelijk van achteren kan aanvallen.

Voetje voor voetje, centimeter voor centimeter loop ik verder, terwijl ik het medicijnpotje als pepperspray in mijn vuist geklemd houd.

Ik tref hem in de keuken aan. Hij heeft zijn spijkerbroek op zijn knieën laten zakken en zit op het vloerkleed te poepen. Als hij me hoort aankomen kijkt hij op, met een boosaardige en triomfantelijke uitdrukking op zijn gezicht.

‘Vind je het nu nog steeds zo’n mooi kleed?’ zegt hij spottend. ‘Stomme trut, wat is er nou nog zo bijzonder aan?’

Ik loop vastbesloten op hem af terwijl ik het potje voor me uit houd. ‘Alsjeblieft, lieverd. Je weet dat ik van je hou. Alsjeblieft.’

Als antwoord pakt hij een stuk ontlasting en smeert dat over mijn been.

‘Ik maak je af,’ zegt hij. Hij klinkt nu rustiger, alsof hij een gesprek voert.

Ik zeg niets maar houd alleen het potje met tabletten voor me uit.

‘Ik zal het midden in de nacht doen. Maar ik maak je eerst wakker. Ik wil dat je het weet.’

Ik blijf het potje voor me uit houden.

‘Je hebt de messen verstopt,’ zegt hij op zangerige toon. ‘Je hebt de messen verstopt. Maar waren het alle messen? Nou, nou, nou?’

Hij lacht opgetogen, en intuïtief schieten mijn ogen naar het afdruiptrek, waarvan de inhoud nu verspreid ligt over de keukenvloer.

Lag er ook een mes op? Had ik er vanmorgen nog een afgedroogd? Ik weet het niet meer en daar ga ik nu voor boeten. Zo gaat het altijd.

Ik draai de dop van het potje. ‘Het is tijd om uit te rusten, lieverd. Je weet dat je je beter zult voelen als je wat hebt geslapen.’

Ik schud twee tabletten in mijn hand en ga zo dicht bij hem staan dat ik bijna overweldigd word door de walmende stank van zijn ontlasting. Langzaam open ik met één vinger zijn mond en duw de eerste oplostablet tegen de binnenkant van zijn wang.

Hij vouwt op zijn beurt zijn vieze vingers om mijn hals en wrijft bijna teder over mijn nek.

‘Ik zal je snel doden,’ belooft hij. ‘Met een mes. Ik zal het lemmet naar binnen laten glijden. Dáár?’

Hij strijkt met zijn duim over het kuiltje in mijn keel, alsof hij de dodelijke aanval alvast aan het oefenen is.

Dan zie ik dat zijn gezichtsspieren beginnen te verslappen doordat de Lorazepam begint te werken. Hij laat zijn hand zakken en glimlacht weer. Heel lief nu. Een zonnestraal midden in de storm. Ik zou willen huilen maar doe het niet. Ik doe het niet.

Er zijn delen van jezelf, zo ontzettend veel delen van jezelf, die je nooit meer terugkrijgt als je ze eenmaal hebt weggegeven.

Tien minuten later heb ik hem eindelijk in bed weten te krijgen. Ik trek de kleren uit die hij nog aan zijn lijf heeft. Veeg zijn lichaam schoon met een ingezeept washandje, al weet ik van eerdere keren dat zijn huid naar ontlasting zal blijven ruiken. Later zal hij me daar vragen over stellen en ik zal tegen hem liegen, omdat ik dat heb leren doen.

Ik maak hem schoon. Ik maak mezelf schoon. Het servies zal in de afwasmachine worden gezet en weer in de keukenkastjes belanden. Het tapijt zal op de dag dat het vuilnis wordt opgehaald op straat worden gelegd. Maar dat kan allemaal wachten.

Nu is alles achter de rug. Ik ga weer naar zijn slaapkamer. In het licht van de lamp bewonder ik zijn vredige gelaatstrekken, de manier waarop zijn haar vlak boven zijn linkerslaap in een goudkleurige lok krult, de manier waarop zijn lippen altijd een beetje samentrekken in zijn slaap, net als een baby. Ik streel zijn zachte wang met mijn vingers.